26/08/2021

Μητροπολίτης Σουηδίας: “Υποφέρω επειδή υποφέρεις!”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Μια συγκινητική εμπειρία την οποία έζησε στο πλαίσιο των ποιμαντικών το καθηκόντων μοιράστηκε με ανάρτησή του ο Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας.

Αναλυτικά έγραψε:

Χθες το απόγευμα, επιστρέφοντας από κάποια ποιμαντική επίσκεψη με τον π. Βαρθολομαίο, χτύπησε το τηλέφωνό του και κάποια κυρία του ζήτησε, να μεταβεί στο σπίτι της, για να τελέσει αεροβάπτισμα, επειδή η υγεία του καρκινοπαθούς παιδιού της χειροτέρευε μέρα με τη μέρα.

Πληροφορήθηκα αμέσως για τον τηλεφωνικό διάλογο και ζήτησα από τον π. Βαρθολομαίο, να ενημερώσει την οικογένεια ότι θα μεταβούμε μαζί στο σπίτι

τους, για να προσευχηθούμε για το βλαστάρι τους.

Σήμερα (σ.σ.) το απόγευμα ήρθε η μητέρα με τον αδελφό της και μας πήραν από τον Καθεδρικό Ναό. Πήραμε μαζί μας όλα τα απαραίτητα και φυσικά και τον προστάτη μου άγιο, απότμημα ιερού λειψάνου του θαυματουργού Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως.

Καθ᾽ οδόν, η μητέρα μας ενημέρωσε για την κατάσταση της υγείας του παιδιού της και την ταλαιπωρία στην οποία αυτό υποβάλλεται συνεχώς, εξαιτίας της χημειοθεραπείας που κάνει και της φαρμακευτικής αγωγής που λαμβάνει.

Δε θα ξεχάσω το πόνο που βίωνε η μητέρα, όταν μου είπε, κρατώντας το χέρι του παιδιού της: “Υποφέρω επειδή υποφέρει!”

Ύστερα από το αεροβάπτισμα, σταύρωσα το παιδί με το ιερό λείψανο και μιλήσαμε για λίγη ώρα. Του μίλησα για το Χριστό και πόση σημαντική είναι η σημερινή μέρα για τη ζωή του. Του έδωσα μια εικονίτσα του Χριστού και δύο μικρά κομποσκοινάκια για τους γονείς του.

Στην επιστροφή, ο πατέρας του παιδιού μας συνόδευσε μέχρι το ναό. Ήταν πραγματικά συντετριμμένος και μου αποκάλυψε ότι η δοκιμασία αυτή κλόνισε πολύ την πίστη του. Του εξήγησα ότι είναι δικαιολογημένη η αντίδρασή του αυτή και ο μεγάλος πόνος που νοιώθει. Μου είπε, επίσης, ότι αυτό που βιώνει τώρα με την αρρώστια του παιδιού του, δε συγκρίνεται με το φόβο που νοιώθει γι᾽ αυτό που θα ακολουθήσει.

Με ρώτησε, αν πιστεύω στα θαύματα και του είπα ότι η ζωή του κάθε ανθρώπου είναι από μόνη της ένα θαύμα κι ότι κακώς εντυπωσιαζόμαστε, όταν πληροφορηθούμε για κάποιο θαύμα, αφού θαύματα γίνονται κάθε μέρα, διότι κάθε μέρα ο Θεός εκδηλώνει την αγάπη Του προς τα δημιουργήματά Του, αρκεί να αντιληφθούμε το θαύμα και να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας προς το Δημιουργό μας.

Αποχαιρετιστήκαμε, με την ευχή, να συναντηθούμε σύντομα και πάλι, για να γιορτάσουμε την αποκατάσταση της υγείας του μικρού παιδιού.

Αυτό που συνέβη σήμερα με έκανε να θυμηθώ τα χρόνια της ιερατικής μου διακονίας στον Καθεδρικό Ναό της Βοστώνης, όταν επισκεπτόμουν τακτικά το “Children’s Hospital”, το “Νοσοκομείο Παίδων”, θα λέγαμε στα ελληνικά, για να ευλογήσω τα παιδάκια που νοσηλεύονταν τότε εκεί και να συνομιλήσω με τις οικογένειές τους.

Θυμάμαι την ωριμότητα στη σκέψη που είχαν τα παιδιά αυτά, ακόμη και της προσχολικής ηλικίας. Αντιμετώπιζαν τον πόνο, ακόμη και κάποια απ᾽ αυτά τον επερχόμενο θάνατο, με ιώβεια υπομονή και με θάρρος, εμψυχώνοντας τους γονείς τους, αντί να εμψυχώνονται από αυτούς. Δεν είχαν φόβο θανάτου, αλλά έδειχναν ότι είχαν εξοικειωθεί με το επέκεινα.

Ειλικρινά χαιρόμουνα, να βρίσκομαι κοντά στα δοκιμαζόμενα παιδιά και τους πολύπαθους γονείς τους, διότι ήταν μια ξεχωριστή ποιμαντική εμπειρία για μένα, η οποία μου έδινε δύναμη και θάρρος, θάρρος που λάμβανα από τους πάσχοντες αδελφούς μας!

Τα παιδιά έχουν μια μοναδική διαίσθηση και εξυπνάδα. Το νεαρό της ηλικίας τους μάλλον τους αδικεί. Έχω ακούσει σοφά και πολύ έξυπνα, τεκμηριωμένα λόγια από παιδιά, που δεν έχω ακούσει από μεγάλους.

Θυμάμαι προ ημερών στο ναό, ένα παιδάκι ήθελε να έλθει προς τον αρχιερατικό θρόνο και η μητέρα του, φοβούμενη μήπως με ενοχλήσει, απέτρεψε το παιδί “του ελθείν προς με”. Της έκανα νόημα, να το αφήσει ελεύθερο. Το παιδί έδειχνε εντυπωσιασμένο από το άκουσμα της βυζαντινής ψαλμωδίας και προσπαθούσε, κοιτώντας εκστατικά τους ψάλτες, να πιάσει τη βάση. Άρχισε, λοιπόν, να ψέλνει με το δικό του τρόπο, θα έλεγα δυνατά, σε σημείο που κάποιοι ενοχλήθηκαν και κοιτούσαν τη μητέρα, φυσικά κι εμένα, με επιτιμητικό ύφος. Το παιδί, με τις άναρθρες για κάποιους κραυγές του, εξέφραζε τη χαρά του για το άκουσμα της βυζαντινής μουσικής. Ήταν έκφραση χαράς και ενθουσιασμού! Πολλοί το άκουσαν, λίγοι το κατάλαβαν!

Πόσο δύσκολο είναι στις μέρες μας να ζήσουμε την Παύλειο προτροπή, “να χαίρουμε μετά χαιρόντων και να κλαίμε μετά κλαιόντων”. (Ρωμ. 12, 15)

Είθε να πούμε στους πονεμένους γονείς του καρκινοπαθούς παιδιού που γνωρίσαμε σήμερα: “Υποφέρω επειδή υποφέρεις!”

Cleopas Strongylis
10 ώρ. ·

Μητροπολίτης Κλεόπας: "Υποφέρω επειδή υποφέρεις!"

Χθες το απόγευμα, επιστρέφοντας από κάποια ποιμαντική επίσκεψη με τον π. Βαρθολομαίο, χτύπησε το τηλέφωνό του και κάποια κυρία του ζήτησε, να μεταβεί στο σπίτι της, για να τελέσει αεροβάπτισμα, επειδή η υγεία του καρκινοπαθούς παιδιού της χειροτέρευε μέρα με τη μέρα.
Πληροφορήθηκα αμέσως για τον τηλεφωνικό διάλογο και ζήτησα από τον π. Βαρθολομαίο, να ενημερώσει την οικογένεια ότι θα μεταβούμε μαζί στο σπίτι τους, για να προσ... **Δείτε περισσότερα**